

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

Noorderlicht boven Leuven

Het Noorderlicht boven Leuven. © Ines Goovaerts

Ook in onze regio was het Noorderlicht goed zichtbaar en trokken fotografen de baan op om het natuurfenomeen vast te leggen.

Ines Goovaerts uit Heverlee trok

dit prachtige beeld hierboven van nacht zaterdag 11 mei 2024 om 0.45 uur van de Sint-Franciscuskerk. “Met de spiegelreflexcamera kon je het prachtige kleurenpallet volle-

dig aanschouwen”, zegt Ines Goovaerts. “Het lijkt erop dat de Sint-Franciscuskerk onder een paars deken is gehuld.”

Uit Het Laatste Nieuws - Kristien Bollen zaterdag 11-05-24, 16:39

Met dank ook aan Herman Baumers die ons de foto bezorgde.

De foto lijkt genomen vanuit de Kor-

beek-Losestraat.

Maak ook kennis met de fotograaf Ines Goovaerts op [https://](https://www.inesgoovaertsphotography.com)

www.inesgoovaertsphotography.com

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 9 juni 2024
1ode zo dh jaar
10u. Viering
Intentie voor George Vanmeerbeek
Voorganger: Pater Leo De Weerdt sj
en Gaston Eysermans
Lector: Cécile Van Hoecke
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Anna Rusakova
Beelden: Thierry Van Craenem

Zondag 16 juni 2024
1ude zo dh jaar
10u. Viering
Jaargetijde van Roger Hunin en de
familie Bogaert.
Voorganger: Lieven Dries
Lector: Ronny Van de Gaer
Zang: Guy Saenen
Orgel: Herman Baumers
Beelden: Thierry Van Craenem

SINT-ANTONIUS

Zondag 9 juni
Feest Sint Antonius B
11 u. viering koor
Voorganger: pater Ghislain Kasere-
ka
Assistent: Mirjam Van Lammerern
Lector: Hilde Sinap
Homilie: pater Ghislain Kasereka
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 16 juni
Kristoffelviering en zegening van
de weggebruikers
11 u. viering met CD muziek
Voorganger: Myriam Neves
Assistent:
Lector: Ann Henderickx
Homilie: Myriam Neves
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.
16 juni 11e zondag door het jaar
30 juni 13e zondag door het jaar

Een storend geluid op de trein

We zitten op de trein zachtjes met elkaar te praten, als er een bank verder opeens een man luidkeels begint te telefoneren. Hij praat in een voor ons onverstaanbare taal. Hij ratelt enthousiast de zinnen achter elkaar. Soms is hij even stil, dan luistert hij wellicht naar zijn gesprekspartner. Maar al snel begint het spervuur van klanken opnieuw. In het vuur van zijn betoog klinkt het steeds luider, of zo lijkt het toch. Wij verstaan onszelf niet meer en moeten noodgedwongen ook luid gaan praten. Lezen lukt ook niet meer. We ergeren ons. Kan die man niet wat zachter praten? Beseft hij niet dat hij zijn medereizigers stoort? Ik sta net op het punt om hem vriendelijk glimlachend teken te doen om zijn volumeknop een beetje zachter te draaien, als het telefoongesprek stopt. Wij herademen opgelucht. Maar we hebben iets te vroeg victorie gekraaid, want even later begint de man opnieuw. In totaal zo'n vijf gesprekken op een treinrit van drie kwartier. Stuk voor stuk heel luid en nadrukkelijk. Zijn stem klinkt opgewonden, maar we kunnen niet uitmaken of hij verontwaardigd of enthousiast is of nog iets helemaal anders. De man weet natuurlijk dat we zijn

gesprek niet kunnen volgen, hoe luid hij ook praat. Zou hij anders misschien wat gedempter spreken? Ik denk opeens aan de liturgie in onze kerken. Vol luide zinnen en vaste formules die voor veel mensen onverstaanbaar zijn. Zouden toevallige passanten dat ook als vreemd en storend ervaren? Zorgen wij soms ook voor overlast? Of beperken we ons gelovige spreken vanzelf tot het kerkgebouw? En moeten we misschien juist meer durven uitkomen voor ons geloof op straat, in de winkel en op de trein? Ik raak er niet uit: wat stoorde ons het meest? Het volume of de onverstaanbaarheid? Wellicht een combinatie van beide... En ik onthoud: ook wij als gelovigen moeten niet om ter luidst roepen. We moeten ons stemvolume en onze woorden aanpassen aan wie er naar ons luistert. En boven alles moeten we verstaanbaar zijn. En zo heeft die onrustige treinreis me toch nog iets bijgebracht.

Kolet Janssen
gepubliceerd op 21 januari 2024 op www.kerknet.be
<https://www.koletjanssen.be/blog/een-storend-luid-gesprek-op-de-trein/#!>

Na mijn brugpensioen werd ik lid van OKRA

Jo en Ronny

Ronny (Ronald) Van de gaer:

Ik ben geboren op 8 december 1943 in Mechelen. Mijn moeder is twee dagen na mijn geboorte overleden. Zij had hartproblemen, zij was nauwelijks 25 jaar. Mijn vader was afkomstig van Houwaart en hij woonde op een grote boerderij. Zijn twee broers werkten op de boerderij maar mijn vader zag het niet zitten om boer te worden. Hij werd hulp-apotheker. Toen mijn vader hertrouwde kreeg ik er een broer bij die twee jaar ouder was en daar keek ik wel naar op. Ik had een lieve stiefmoeder en we kregen er nog een zusje bij.

Later verhuisde ons gezin naar de Stationsstraat in Aarschot en mijn vader werkte dan in de bekende Pattijn in de Bonewijk. Bovendien had hij in Rillaar een wasserij en droogkuis geopend die open was van 8 tot 20 uur. Mijn vader was zelden thuis omdat hij zo hard werkte.

Ik heb in Aarschot gewoond tot mijn acht jaar, daarna zijn we naar Rillaar verhuisd. Ik volgde het St-Jozefscollege in Aarschot waarna ik Sociologie volgde aan de KUL bij professor Leemans.

In 1965 leerde ik mijn toekomstige vrouw Jo kennen. Het jaar daarom zijn we al getrouwd, zodoende dat ik mijn legerdienst in België kon doen. Ik ben eind 1967 afgezwaaid en op 2 januari 1968 ben ik al beginnen werken.

Op 4 januari 1968 is onze dochter geboren en twee jaar later kregen we een zoon. In 1975 kregen we er nog een dochter bij. Een jaar later woonden wij in ons huis in Korbek-Lo. Jo was kleuterleidster en na verscheidene interims in Dessel en in Lummen, kon ze eindelijk dichterbij huis beginnen in de Schoolstraat in Kessel-Lo. Ik

werkte bij DVV-verzekeringen (later Dexia) tot 58 jaar. Ik zat bij het Comité voor Preventie en Gezondheid.

Na mijn brugpensioen werd ik lid van OKRA, eerst als secretaris bij Arnold, nu fulltime secretaris. Wat was mijn taak? Subsidie aanvragen bij de stad, elke maand een nieuwsbrief opstellen, voor teamvergaderingen notities maken, nieuwe leden inschrijven, enz. Ik zat ook vijf jaar in de Raad van Bestuur regio Oost-Brabant.

Al in 2013 was er bij Jo vastgesteld dat er iets niet klopte. Een jaar later kon zij bij de dienst Neurologie nog 23 goede antwoorden geven op de 30. Heel simpele vragen zoals: Welke dag is het vandaag? Hoe laat is het nu? Waar woon je? Of: onthoud deze vijf woorden... In juni 2019 maakten we een rondreis in Frankrijk. Ik ging een kerk binnen, maar Jo wou niet mee, ze zou buiten wachten. Toen ik na enkele minuten terug kwam was Jo verdwenen. Gelukkig zag ik ze nog net een hoek omlopen.

In 2020 ging het van kwaad naar erger. Het kenniscentrum en praktijkcentrum van de hersenen waren deels uitgeschakeld. Jo werd agressief en ik moest dikwijls haar slagen afweren. Van Gasthuisberg stuurde men haar naar Kortenberg. Door aangepaste medicatie en begeleiding werd ze weer beter. Ze kon weer een tijdje thuis verblijven met thuisverpleging die haar hielp met wassen en aankleden. Vanaf oktober 2021 is zij definitief naar De Wingerd verhuisd. Jo is nu 79 jaar en zit permanent in een rolstoel. Ik bezoek haar tweemaal per week.

Dankuwel Ronny voor dit gesprek.
Maria Van Eepoel

Gedachte van de week

't Is niet omdat je ploetert dat je ook verdrinken zal,

't is niet omdat je struikelt dat je toppen ruilt voor 't dal,

't is niet omdat je baalt vandaag dat dit eeuwig blijft duren,

vertel dit nog eens aan je brein want 't legt je in de luren.

#Lizismore

BBQ in Sint-Antonius

Traditiegetrouw
sluiten we ook dit werkjaar
af met een dankviering
en een barbecue.
Vier met ons mee
op zondag 30 juni 2024.

Voor de BBQ kan je
inschrijven tot en met
23 juni

WELKOM !
vzw Antoniusvrienden

Slaatjes, groenten, sausen, brood naar believen

volwassenen	+12 jarigen	5,00 euro
kinderen	- 12 jarigen	2,00 euro

op de grill keuze uit

witte pens	4,00 euro
balletjesbrochette (120 gr)	4,00 euro
chipolata (1 stuk = ± 70 gram)	3,00 euro
frankfurter worst met kaas en spek (± 100 gram)	3,00 euro
kippenonderbout	3,00 euro
geitenkaasje in pancetta	4,00 euro
hamburger (± 150 gram)	5,00 euro
sparerib (± 300 gram)	8,00 euro
scampibrochette	8,00 euro
varkensbrochette (± 140 gram)	7,00 euro
lamsbrochette (± 140 gram)	8,00 euro
zalm in papillot	10,00 euro

gebakken terwijl je wacht

Dunne lende (250 gram)	8,00 euro
------------------------	-----------

een zomers dessert

peer in papillot	6,00 euro
ijs cornetto	3,00 euro
frisco Magnum	3,00 euro

Aperitief, wijn, bier en frisdrank aan democratische prijzen

Inschrijven kan bij

Caroline Van Audenhoven
Hortense Damanhof 32
3001 Heverlee
0476 39 79 02
carolineva@telenet.be

vooraf betalen kan cash
of op rekeningnummer
BE84 0018 0522 4459
op naam van
VZW Antoniusvrienden - Heverlee

Helpende handen

Help je graag mee... ?
Geef ons dan een seintje
wanneer je kan meewerken.

We maken een werkerslijst
en laten je vooraf weten
wanneer we op je rekenen.

Dankjewel!

INSCHRIJVINGSTROOK

naam :		
aantal deelnemers:		
kinderzitje	ja	- nee
salades volw. +12	x	5,00 =
salades kind -12	x	2,00 =
witte pens	x	4,00 =
balletjesbrochette	x	4,00 =
chipolata	x	3,00 =
frankfurter	x	3,00 =
kip onderbout	x	3,00 =
geitenkaasje	x	4,00 =
hamburger	x	5,00 =
sparerib	x	8,00 =
varkensbrochette	x	7,00 =
scampibrochette	x	8,00 =
lamsbrochette	x	8,00 =
zalm	x	10,00 =
dunne lende	x	8,00 =
peer in papillot	x	6,00 =
cornetto	x	3,00 =
frisco Magnum	x	3,00 =
totaal:		

Ik zit graag aan tafel met:

VLIERBEEK

Slechtvalken in de abdijtoren

Slechtvalken in de abdijtoren
(slechtvalken in Vlierbeek 2024
- 1) + (slechtvalken in Vlier-

beek 2024 - 2) + (slechtvalken in
Vlierbeek 2024 - 3)

Voor het vierde jaar op rij mogen we met fierheid melden dat er opnieuw slechtvalken geboren zijn in onze abdijtoren. In 2018 werd hiervoor speciaal een grindbak geïnstalleerd. Het doet deugd vast te stellen dat deze nestbak goed bewoond wordt. In 2020 was er een nest van twee kuikens, dit jaar werden er zelfs vier uitgebroed. Twee mannetjes en twee wijfjes, ze zijn ondertussen alle vier geringd. Hun eerste vlieglessen zijn eveneens ingezet. De ouders hebben hun handen vol

met deze jeugdige kroost; niet alleen moeten de jongen leren vliegen, ook moeten ze leren jagen. Hiervoor laten de ouders een prooi vallen en moet het jong ernaar duiken om de prooi in de lucht op te vangen. Af en toe loopt het mis en vallen er karkassen op de grond, tot grote vreugde van vele andere dieren. De slechtvalk is één van de snelste vogels op aarde. In duikvlucht bereikt hij snelheden tot 320 km/u. Tekst © Karin Schepers Foto's © Eddy Sente

de
Preekstoel

Op 4 donderdagen in juli en augustus om 20 uur in de abdijkerk van Onze-Lieve-Vrouw Vlierbeek Leuven (Kessel-Lo)

Verwelkoming met orgelmuziek vanaf 19.30 uur

Luc Sels • 11 juli
Kris Gelaude • 25 juli
Luk Vanmaercke • 8 augustus
Marie Bamutese • 22 augustus

Aquarel:
Rudi Thomassen

ABDIJ VAN VLIERBEEK

Een organisatie van Pastorale Zone KesseLinde i.s.m. Heilige Huisjes (www.heilighuisjes.be) meer info op www.abdijvanvlierbeek.be/depreekstoel/

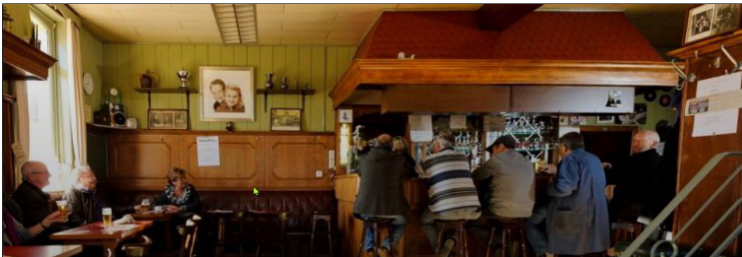
Luc Sels • 11 juli 2024

Luc Sels (°1967) startte zijn academische loopbaan in 1996, als docent van de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen van KU Leuven. In 2004 werd hij gewoon hoogleraar. Vervolgens leidde hij zijn faculteit als decaan gedurende 2 opeenvolgende mandaten van 2008 tot 2017. Sinds augustus 2017 is hij rector van KU Leuven, zijn tweede mandaat zal in juli 2025 aflopen.

KU Leuven als universiteit is ontstaan en gegroeid in de katholieke traditie. In haar opdrachtverklaring staat dat als volgt: "vanuit haar christelijke mens- en wereldbeeld wil zij een plaats zijn van open discussie over maatschappelijke, levensbeschouwelijke en ethische thema's, en een kritisch denkcentrum in en voor de katholieke gemeenschap". Het is een inclusieve universiteit die, vanuit die oriëntatie, een kritisch denkcentrum wil zijn in en voor de katholieke gemeenschap.

Café

Het café biedt ons op ongeunstel- de wijze de ruimte om onze melan- cholie te stallen. Het is een pleister- plaats met in vele gevallen de juiste pleister op de juiste wond.

Beledigd ben je thuis weggelopen en in plaats van de brug af te sprin- gen in het natte water van de ri- vier, zoek je het vocht op aan de tap in de kroeg. Dat is geen slechte zet. Misschien kom je Jan, Piet of Klaas tegen of Jeanine, Petra of Klazien. Je komt er hoe dan ook "jezelf van daarnet" niet meer tegen, want te- gen die tijd ben je 'n andere "zelf"; daar zorgen de anderen wel voor en niet in het minst het koele pilsje vers van de tap.

Wellicht heeft je café niet de cul- tuur van het hoogste niveau, maar juist omdat men er over het alge- meen veel minder moeilijk doet dan waar dan ook, lucht het ons hart zo op.

Het bij anderen zijn, in een meubi- lair waar je verder niets mee te ma- ken hebt, slurpt je op, en tegen de tijd dat de obers aanstalten maken om de stoelen op de tafels te gaan zetten, ben je eigenlijk van plan om zelf op die tafel te gaan staan en uit volle borst te zingen dat het leven zo mooi is.

Toon Hermans
uit "Toon Hermans - 75 woorden"

Duiding bij de Pinksterenviering van Don Bosco 19 mei 2024

Bij de lezing uit het eerste hoofdstuk van de Handelingen valt deze zin op: *‘Zij allen bleven eensgezind volharden in gebed samen met de vrouwen, met Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders.’*

De leerlingen verblijven op de bovenverdieping samen met de vrouwen en Maria.

De vrouwen hebben Jezus tijdens zijn leven gevolgd en ze zijn na zijn dood prominent aanwezig. Het christendom begon met toegewijde vrouwen.

En ik lees verder in Handelingen 2: *‘Er verscheen hun iets dat op vuur geleek en dat zich, in tongen verdeeld, op ieder van hen neerzette. Zij werden allen vervuld van de heilige Geest.’*

Een tijd geleden zag ik bij mijn dochter en schoonzoon in Engeland de film ‘the shak’. Een man zit vol haat nadat zijn dochtertje vermoord is. Op een dag krijgt hij een brief van God. Na enige aarzeling gaat hij op de uitnodiging in en ontmoet hij Jezus, God en de H. Geest. De Geest is een jonge, gekleurde vrouw. Het woord geest is in het Hebreeuws ‘Ruach’. Het betekent wind, ademtocht. Ruach is een vrouwelijk woord. Het zijn pas de Romeinen die er later ‘Spiritus’ van gemaakt hebben. En dat is een mannelijk woord. Ruach staat dicht bij het Pinkster-beleven. Spiritus verdampt. Ruach vervult. Zij is de geest die als een moedervogel over de wateren zweeft, broedt en voedt. Ruach is een verbindende kracht. De tweede adem. Daarvan werden de vrouwen en mannen

in de bovenzaal vervuld. Ruach is vuur en adem van liefde. Ik wens dat we deze geest ook mogen ervaren in deze ruimte die ernaar genoemd is.

Een halve eeuw later dan het Pinkstergebeuren schrijft Lucas verder in de Handelingen hoe de eerste Kerk verlangend uitkijkt naar de doorbraak van het rijk van God, naar Jezus’ wederkomst. Dat deden ze door zich te houden aan de leer, te bidden in de tempel en samen de maaltijd te delen in hun huizen. Ze deelden wat ze hadden. “Christenen worden geroepen om hun geloof niet individueel, maar in verbondenheid met anderen te beleven”. Gaat mijn verbeelding op de loop als ik mij de vragen stel: in wiens huis kwamen de eerste gemeenschappen samen? Wie zorgden er voor de maaltijden, wie hield de gemeenschap bijeen? Vrouwen! Vrouwen hadden een belangrijk aandeel. Vermoedelijk waren er in verschillende steden zo van die ‘huiskerken’ actief. Waarom vestigde Lucas zozeer de aandacht op de rol van vrouwen in Jezus’ leven? Evenals in andere gevallen reageerde Lucas hiermee op een behoefte in de jonge kerk. In vele gemeenschappen speelden vrouwen een belangrijke rol. In verschillende hoofdstukken van de Handelingen worden vrouwen bij naam genoemd: Apollos, Priscilla en Aquila in Efese, Chloë in Korinthe, Febe was een vrouwelijke diaken, in Filippi worden 3 belangrijke vrouwen genoemd, waaronder Lydia. Klaarblijkelijk hadden

deze vrouwen, en anderen waarvan de namen niet worden genoemd, zorg voor hun eigen specifieke rol in de christengemeenschap. Lucas verhaalt hoe ook vrouwen Jezus vergezelden bij zijn apostolische zending: “Jezus trok door steden en dorpen om de goede boodschap van het koninkrijk Gods te verkondigen. De twaalf vergezelden Hem, en ook enkele vrouwen, die van boze geesten en ziekten genezen waren – Maria van Magdala, uit wie zeven demonen waren weggegaan, Johanna, de vrouw van Chusas, een hoge beambte van Herodes, en Susanna – en nog vele andere vrouwen, die hem uit eigen middelen onderhieldden (Lc 8, 1-3).

Lucas beseft dat Jezus vrouwen niet kon opnemen in zijn apostolisch team, gezien de sociale status van de vrouw in die tijd. In de jonge kerk die Lucas kende was een echt partnerschap van de vrouw in het ambt ook uitgesloten op sociologische gronden. Lucas, de enige evangelist die dit aspect van het dienstwerk van Jezus verhaalde, zag er wellicht een profetische waarde in. Zag hij ook een mogelijkheid voor een grotere deelname in de kerk van deze kleine groep vrouwen? Wou hij aantonen dat onderleiding van de heilige Geest totaal nieuwe ontwikkelingen mogelijk waren? Maar, zegt het spreekwoord: ‘De Geest waait waarheen hij wil!’ Van die ontwikkelingen dat vrouwen een actieve rol zouden kunnen spelen in de Kerk. Is er in de loop der eeuwen

geen vooruitgang geboekt. Vrouwen kunnen geen opleiding tot diaken volgen, laat staan het ambt bekleden. En ook het kijken met nieuwe ogen van parochieploegen, alle synodale acties ten spijt, wordt afgevoerd en zelfs uitgesloten van kerkelijke structuur.

We zijn 2 eeuwen verder en we vieren vandaag weer Pinksteren. Jezus had aan de leerlingen gezegd: jullie hebben gezien hoe ik geleefd heb, hoe ik als het ware zo goed als God zelf ben geweest, op de eerste plaats voor mensen die naar de rand van de samenleving en van het geloof zijn uitgerangeerd. Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren zij allen op één plaats bijeen. Dat geldt ook voor ons, mensen van onze gemeenschap, Don Bosco. Wij zijn allen verre nazaten van die eerste volgelingen van Jezus, van die eerste christengemeenten. Vandaag denken en vieren we dat ook wij die innerlijke kracht in ons dragen. Daarom geloof ik dat wij IETS kunnen doen. Het is misschien niet zo groot. Als het maar iets is. Op het Pinksterfeest is ons hoop toegezegd. Niet als passieve verwachting, maar als een actief streven zodat de dag van morgen beter zal zijn dan vandaag. Vorig jaar op de zingevingsdag ‘Zin? Natuurlijk!’ van Samana in de plantentuin van Meise volgde ik een workshop met alles titel ‘Actieve hoop’. De ideeën hieromtrent waren toen voor mij niet zo duidelijk. Maar onlangs had ik met Jos Vermeulen een gesprek n.a.v. zijn getuigenis rond chris-

telijke meditatie. We wisselden ervaringen, ideeën, visies, titels van boeken e.d. uit en stootten op het boek ‘Actieve Hoop’. Ik kocht het boek aan voor de werkgroep liturgie en ging aan het lezen. Jos en ik willen hierover graag een viering maken, daarom wil ik niet alles uit de doeken doen. Toch dit in verband met het Pinksterverhaal: de leerlingen en de vrouwen bleven hopen op de terugkeer van Jezus. Deze hoop is een passieve hoop: ze wachtten op iets van buitenaf om te bereiken waarnaar ze verlangden. Voor hen was dat ‘iets van buitenaf’ de komst van de Geest die door Jezus was toegezegd. Ze werden zo gedreven, begeistert dat de deuren open gingen en ze de wereld ingingen. Het verhaal gaat ... Actieve hoop is een praktijk, het gaat over deelnemer worden om onze hoop te bereiken, het soort wereld waarop we hopen, mee te creëren. Dit geeft ‘hoop’ de betekenis van verlangen: wat we heel graag zien gebeuren! Vandaag vieren we dat die geest ook aan ons gegeven is. Net als in de eerste gemeenschappen zullen vandaag vrouwen en mannen moeten opstaan om met verbindende kracht het verhaal verder te laten gaan. Wil jij IETS doen? Iets in deze geloofsgemeenschap? Iets in je omgeving? Voel jij die begeestering? Voel jij die hoop? Dan gaat het verhaal verder. Ik wens dat de Geest van de verzen Jezus in ons leven mag opstaan.

Chris Willocks

Uit de memoires van pastoor Modest Campforts - Polivalent gebouw

Zicht vanuit de Albertbuilding rond 1970 - bemerk ook de nog vrij kale Trolieberg

In m’n Mechelse tijd, eind ’50, begin ’60, was ik erg aangeraakt en geboeid door mooie moderne kerken. Ik was geabonneerd op Art Sacré en een Frans tijdschrift over kerkenbouw. Ik ben driemaal op retraite geweest in “La Roche d’Or” in de buurt van Besançon, bij pater Callerland. Telkens trokken we ruime tijd uit om te mediteren rond en in de kapel van Ronchamps van Le Corbusier. Eenmaal had ik het geluk dat de kapelaan, een poët, tijd voor me maakte om ons heel dit gebouw te laten aanspreken. Mooi en boeiend. Samen met Fons D’hoogh en Louis Ceuleers, in het naar huis rijden, hebben we eens vele omme-tjes gemaakt om nieuwe kerken in Frankrijk te bezoeken. Er was toen nochtans geen enkel idee of gedacht bij mij dat ik daar zelf eens zou voor staan.

En dan komen de woelige eind zestiger jaren. De secularisatiegedachte won veld. Sacraliteit moest gezocht worden midden in de wereld! De pastoor en de koster werden de sacristie uitgejaagd, de straat op! Heel die stroming is me niet ongemerkt voorbij gegaan. Ik had enkele mensen uitgenodigd om enkele nieuwe kerken te gaan bekijken: Aarschot, ergens in de buurt van Tienen, Hofstade. De kosten voor elk van deze kerken waren geraamd op ongeveer 8 miljoen frank. Dat op een moment dat we meer en meer aandacht vroegen voor de schrijnende en mensonwaardige kloof met de arme wereld. Ik hoor me nog zeggen (en nu nog voel ik de verontwaardiging): “Zelfs al hadden we 8 miljoen dan zou ik de helft aan de arme landen geven! Grote stenen kathedra-

len bouwen en de mens laten creëren, dat kan niet de bedoeling zijn.” Bertrand zei me nochtans: “Het is toch niet serieus dat men zo’n kleine huizen zet, waar een grote kerk moet komen!” Hij had het over de huizen van de Kleine Landeigendom. “Allee, allee, Bertrand!”

En vanuit de droom dat de sacraliteit te midden in het leven te zoeken is, deed me nog zeggen en ik meende dat bloedserieus: “Als we dansen, kaartspelen, mosselkermis houden of turnen.... en dat maakt ons niet méér mens, dan moet dat voor mij niet. En als we misvieren en we raken daar niet een andere Dimensie aan, is het voor mij tijdverlies! Dus: polyvalent! Moet kunnen!”

Het voorstel van Jos Fannes om één derde, aan de zijkant dan, te reserveren voor liturgische ruimte vond ik ook niet zo denderend, want als we dan de drie delen zouden gebruiken komt het altaar helemaal aan de zijkant en dan hebben we weer de structuur van de lange kerken. Het altaar liefst in het midden, de mensen er rond, zoals dat nu reeds was in het betonnen kapelleke.

Zo werd het totaal polyvalent! Dat zou me nog zuur opbreken. Hoevele nachten heb ik niet geslapen met één oor open. Hoe ga ik de zaal morgen vroeg, zondag, vinden? Heel vroeg opstaan, nog wat orde maken en kuisen, maar de sigaretten en bierstank krijg je niet meer bui-

ten. En daarin moet seffens liturgie gevierd worden? De moed zonk me meestal in m’n schoenen en ik had meer goesting om te kotsen dan om een alleluja te zingen.

We hebben in dat centrum enorm mooie dingen beleefd, ontroerende begrafenis, blijde communiefeesten, deugddoende liturgie, enz. maar telkens met een grote inzet aan creativiteit, versiering en inkleiding. Nu, dat bracht wel goed leven in de brouwerij. Al deze mooie vieringen waren er niet dank zij het centrum maar ondanks het centrum.

Iets in mij had het al voorvoeld. Zo herinner ik me nog bij het plannen maken van de bouw dat ik het er eens uitwierp: “Als het niet meer dient dan maken we er wel een GB van of ‘nen abattoir!” Te zot? Onlangs, 2002 nu, kwam het weer ter sprake met een huidige medeverantwoordelijke, gezien de bijna totale terugval van deelnemers. “Als het van mij zou afhangen zou ik het centrum verkopen en ergens een mooie liturgische ruimte bouwen voor maximaal honderd mensen!” Nu moet men allerlei activiteiten laten gebeuren die de onkosten moeten dekken en die, volgens mij, weinig of niks te maken hebben met een pastorale taak! Maar ja, dat zal wel fantasie zijn en blijven!

En de Stille Zone? Die is nooit uit de verf gekomen. Eerst liet Marc

Dessauvage het afweten om godweet welke reden. Dan ben ik tweemaal bij Geroen De Bruycker geweest om hem proberen duidelijk te maken dat er een grote nood is aan een ruimte die uitnodigt om in contact te komen met een andere dimensie en zo uitnodigt tot stilte, inkeer en gebed. Hij zei me steeds er te kunnen in komen maar er is nooit een voorstel van hem gekomen. Leo en Marie-Paule hebben dan hun best gedaan maar verder dan een mooie moderne living zijn we niet geraakt.

Heel de tijd heb ik me met heel dit opzet niet gelukkig gevoeld om niet te zeggen mislukt gevoeld. Het is het tegenovergestelde, als gebouw dan, van wat ik noem: uitgenodigd worden om in contact te komen met de Goddelijke Aanwezigheid, in wiens dienst ik mijn leven had willen stellen. Eerlijkheidshalve moet ik er bij zeggen: in die periode ’65 – ’75 ben ik veel te hard bezig geweest en heb ik gewerkt tot op het randje van de overspanning, zodanig dat blij en dankbaar genieten er nog amper bij was!

Uit het boek van Modest “Waar ik werd aangeraakt, ging ik en ga ik”.

Het boek is niet meer verkrijgbaar maar kan je nog lezen op

www.franciscusfrando.be/Kroniek-Modest.